

Гроб за самовила

Помниш ли ме? Виж ме – светлолика севда –
слънцето искреше бяло в мойта пазва.
Вечер за любовно биле ти разказвах,
сутрин ветровете бурни пак преследвах.

Сплитах във дъха ти тънките си пръсти,
вадех ти душата – пуста опустяла.
Не, не бях змеица, нито дива хала,
ала щом ме види попът, ще се кръсти.

Град ли ме посипа, гръм ли ме подпали,
та изпи в косите живите ми сили?
Сянка пожелах си, но за самовила
сянката тежи, а гроб е всяко тяло.

Помниш ли ме? Виж ме – светлолика севда.
Вплете ме в зида на бялата ни къща.
Ала нощем късно песните ме връщат
горе, ветровете дето пак преследвам.

Сънят на Медуза

Шепни, шепни и стъпвай тихо!

Сълзите камъка измиха...

Сънувам си косите руси,
развявани от суховея
и тъжно пея, жално пея
за нежността, що в мен пирува.

Не ме събуждай, ще те видя!

А сенките ще ни завидят

и ще останеш вечно с мен...

Но тъй студен, но тъй студен...

Шепни и стъпвай тихо, тихо,

сънувам своята любов!

Сълзите камъка измиха,

но ти за мен не си готов...

Мокро стихотворение

Кафето е топло, а тихият пролетен дъжд
мажорно звъни по стъклото.

Коего прахът е написал, отми изведнъж
капчукът с потракващи ноти.

Какво ли подготвил е мокрият мартенски ден?

През капките плахо надничам
и някак светът ми изглежда наново роден
в камбанка на бяло кокиче.

Не ме обичай

Не ме обичай... Бялата ми кожа
е лист, по който мъките рисуват.
А грозна е картината - ще можеш
да видиш кой и колко, всъщност, струва.

И сенки под ресниците ми плуват...
Не ме обичай! Няма да ги крия
когато във леглото ти будувам
и жадно от тегобите си пия.

Студените ми нощи са стихия,
завихряща на миналото лѝка.
Не ме обичай! Трябва да убия
жената, дето в тъмното ме тика.

И щом с короната ѝ се закича,
ще видиш тази, дето да обичаш...

Обичане

Погледни ѝ очите –
обещаващо сини,
като лунните нощи
между пролет и лято.
Из пределите скитат
на онази градина,
дето бъз и овошки
е засяла душата.

И когато такава
звездочело момиче
те покани с охота
да му легнеш във скута,
който лъха на корен,
на уют и обичане –
разчертай си живота
до последна минута.

Ще ти стъкне огнище,
до което ще кротнат
всеки ангел и демон,
в теб довчера живяли.
Равномерно ще вдишваш
всяка празнична нота
докато́ я поемаш
на ръцете си в бяло.

Мое лято

Не се бави, не чакай, мое лято,
да блеснеш в морски и небесни багри!
Дори и календарът сам отмята,
а цифрите му стават все по-драги

и всеки лист светлее като злато
от слънчевите струйки по стената.

Земята се разлисти, сякаш карта
на всяко недоизживяно детство.
Морето е последната ми гара,
а стъпките ми свършват там, където

нощта е топла, а денят отмаря
край пясъка и огъня догарящ...

И слънцето замеси ни, в заръка,
небесната си сутрешна погача.
Надскочих всеки спомен, всяка мъка,
от клоните, които есен плачат.

Притичвам с лекомислената крачка
на някое щастливо първолаче.

Гора

Прокрадваш се в мислите
мраморно чиста и
стелеш дъха си зелен –
запълваш ми листите,
шепнеш ми истини
трудни. За всичко.
За мен...

Рисувам листата ти,
вплели душата ми
в тайнствен и приказен плен.
Съзнавам, троха съм, но
малко позлата ще
взема за прашния ден.

А после, улисана
в разказ неписан, ще
бродя безлика, сама...
Докато косите ми
скреж ги посипе и
тихо поема студа.

Тогава, орисала
себе си мислено
тук сто години да спя,
с последно издишане,
в тебе ще впиша
духа си, вълшебна гора..

Празно като чаша

В гърлото ми гнездят капки сухо вино,
остри като спомен - глождят ме и дращят.
Болна, тишината в тъмното крещи, но
днес във мен е празно. Празно като чаша.

Паякът заплита лепкави дантели,
те като наметка въздуха прегръщат
и запълват дупки по стените бели,
но във мен е празно. Празно като къща.

Пухени завивки кожата ми чоплят,
като стара рана пак ще я обелят.
Молех се поне гърдите ми да стоплят,
ала днес е празно в мен. Като постеля.

Сипвам си догоре. Нека дрожди хранят
зейналия гладно във душата жлеб.
И в пиянски унес може пак да стана
цяла. Като къща и постеля с теб.

*На 29.01.2018 г. стихотворението е отличено с
поощрителна награда в конкурса "Наздравица за
любовта", организиран от Община Асеновград.*

Въглен

Днес отново съм тук -
с отеснели обувки,
с бяла риза, напук
на петна и преструвки.
Татуирах си с пот
на челото корона,
а самият живот
ме направи Мадона.
Не такава, добра,
не неземна и чиста -
малък въглен-бунтар
върху наниз с мъниста.
Но гърбът ме боли,
вече хвърлям си кръста.
Нека видим дали
диамант ще възкръсна.

Разплата

Къде са, кажи ми, момче звездолико,
горящите твои вселени-очи?
Зениците ясни отрова отпиха -
под белите клепки е страшно и тихо,
дори празнотата надгробно мълчи.

Забиваш дълбоко игла след игла -
проникват през кожата, право в душата.
Пълзят ти по вените черни жила...
И стават очите димящи дула -
вселените гаснещи търсят разплата.

Че време е днес във аванс да платиш
за краткия миг на корава безбрежност
(а мислеше май, че безкрай ще летиш?)
със всички умрели слънца и звезди
и с цялата своя момчешка копнежност.

Защото във тъмното нямат мечтите
ни почетно място, ни даже и ъгъл.
И виждат те само на майка очите...
Прости ли си ти? Да, тя вече прости ти
задето кръвта си течаща си лъгал...

И знай, ще те чака във всички земи...
Че майките, те не признават разлъка.
Когато нощта ви остави сами
за сън ще люлее духа ти немил,
а после без глас ще угасне от мъка.

Чуден ден на домакия

Какво ли да възпея, мисля, днес
от своя чуден ден на домакия?
С парцала как танцувах до нощес
и как денят ми в плавен унес мина
между прегръдки с купчини пране
и яростна борба с прахосмукачка?
Не са ми нужни принцове с коне -
принцесата в полунощ още бачка...
А после ще си сипе кана вино -
на кон ще е опасно да се дя,
но имам средство аз алтернативно,
научих се да яхам и метла!

Просто къща

И ето, следващ зимен ден отмина -
замахна в календара със косата,
оставил тази ялова година
с поредно денонощие саката.

Но не, не го виня. Така помръкват
един след друг - сезони и другари...
А аз и утре ще си нося кръста,
с приятел овдовяла. С ден по-стара.

И ще поя със капки кръв тефтера -
олтар на най-прозрачната ми същност.
И ех, дано пък някой ден намеря
не църква за мечти. А просто къща.

Пепеляшка - version 20.18

Заклещих се, принце, във своята кристална пантофка
и дълго се лутах, в стотици дванайсети часа...
Недей да ме търсиш! В несвяст съм, а клопката ловка.
Виж колко принцеси те чакат на другата маса...

Лаская бутилката. Глътна тя моята гордост
така, както никога аз не успях да преглътна...
И пия... До минало. Пия със същата горест,
с която зората ме връща във чашата мътна.

И пия за теб и за мен. Но във някое време,
в което завършва романът с "живели щастливо".
Как искам каляска и рокля с кристали да снемем
страха, че в реалния свят любовта си отива.

Пак търся в стъклото нюанси рубинно червени
от нашия приказен миг - как до кръв те целувах.
И сливам се с виното - чакам да пиеш от мене,
дори под утайката черна да знам, че сънувам.

Но не, не търси ме, че слоеве пепел ме пазят!
Под булото цветна магия съм мрачна и прашна.
А щом слепотата любовна се срине, показва
ще плъзне по нашата обич.

Прости!

Пепеляшка

Уж въздух, а всъщност надежда

Той няма червена канадка, ботуши
и шапка със мъхест помпон...
Прегърбен на гега, старик кротко пуши,
в ръката със прашен балон.

Подпират се с калната пейка - и двама
достигнали немощна възраст.
Не, тук не очаквай поредната драма.
А просто човечец... И мръзне.

Огласян в синкоп от обувки, площадът
живее друг сякаш живот...
Но в тази преливаща в глъч канонада,
детенце направи си брод.

Огря със искрящи очички старика,
загърден във дрипав балтон
и с нежен камбанен гласец тананикна:
"Ах, мамичко, искам балон!".

А бедната майка през него погледна,
заклещена в своя си свят.
Примижа детето с надежда последна
и плахичко тръгна назад.

Тогава се случи - прегърбена сянка
изтупа палтото с пагони
и всичко отекна във глас издиханен:
"Елате, раздавам балони!".

Въздушната връзка, закичена близо,
подобно глухарчен букет,
балон след балон от връвта се изниза.
Синкопът преля във сонет.

Не беше червена канадката, нито
брадата от пухкава прежда,
но в края на къси кончѐта политна
уж въздух, а всъщност надежда.

*Това стихотворение с спечели първо място в
конкурса-предизвикателство на сайта за лично
творчество "Откровения", под надслов "Раждане на
добротата".*

Къщата на дядо

Прозорците ме гледаха - три ката
очи-фенери с пърхащи кепенци.
Не помня, аз сънувах ли когато
смалих се до усмихнато детенце...

Безгрижно покатерих пак дървото,
родило най-кайсиевото детство,
а в клоните му вплело беше ноти
пианото. И викаше ръцете ми.

Завързах всички черни петолиния
в пътека към онази прашна стая,
кодирала в мен толкова години.
Дали на яве беше, пак не зная,

но свирих. Дълго свирих Бах и Шуман...
А дядо слушаше ме зад вратата.
С очите си ме галеше бездумно
"Момиче с гургулица"* от стената.

Усмигнах ѝ се. Птицата ще пратя
на дядо, че да литна аз не мога.
След нешлифованите ми стакати
ще седне пак отдясно той на Бога.

Днес друг живее в дядовата къща.
С пианото отдавна се сбогувах.
Но някой път на пръсти аз се връщам
и свиря Шуман. Нищо, че сънувам...

*"Момиче с гургулица" - картина на неизвестен за мен
автор, която притежаваме и до ден днешен.

Село забравено

Тук младостта е далечна утопия –
спомен от стари животи.
Как се наричат камини нетоплещи?
Жадни за обич имоти...

Тъжни парченца от тихо безвремие
пъплят по хладния камък.
Помни асфалтът... шейни и веселие,
помни и детския пламък...

Помни и смръзнал от болка пропуква се...
Как ли завехна селото?
Днес по бордюра отекват бастуните –
куци войници във рота.

Призрачни къщи наклаждат лулите си
с пушек, отдавна изчезнал.
В ъглите сенки ругаят и питат се
Бог ли така ги низвергна...

Сам, суховеят обхожда сайвантите –
свири на празни казани,
сбиращи шлака, наместо буркани за
внуци... Нивга невидяни...

Чака табелката „Село забравено“...
Гледа... Все някой ще мине –
прелетни птици, кутре изоставено
или кола от чужбина...